

Z vlastní zkušenosti si dovolíme uvést, že je opravdu málo lidí, na jejichž obličej se při zmínce o Lacerbě vytvoří jiný než nechápavý výraz. Poté, co z onoho minima chápajících vyloučíme ty, kteří mají slušný herecký talent, ale vůbec netuší, o čem je řeč a dále pak obyvatele Milána, kteří Lacerbu osobně navštívili a moc jim tam chutnalo, popř. nechutnalo!

I ZLJStane nám jen hrstečka italianistu, pár netradičních Italu-intelektuálů a jedna knihovnice, kteří budou vědět, že řeč je o časopisu z počátku minulého století.

Má tedy vůbec cenu psát o něčem, co se zdá být zcela mimo oblast zájmu i nadprůměrně kulturně vzdělaných jedinců?

Domníváme se - jak se čtenář stihl dovědět již z názvu této práce

- že ano. Připomenutí této téměř sto let staré kapitoly jednoho revolučního hlasu v italské literatuře možná nepřinese žádný nečekaný objev ani převratné odhalení, myslíme si ale, že když Lacerba dokázala zaujmout a pobavit nás, mohla by zajímat a třeba snad bavit i ostatní.

Již mnohokrát jsme ve stručnosti museli vysvětlovat, co to ta Lacerba vlastně je. Zkusme to shrnout "in parole povere" i nyní: Lacerba je časopis, který vycházel ve Florencii v letech 1913 až 1915. Založila jej dvojice mladých buřičů: spisovatel Giovanni Papini a malíř-spisovatel Ardengo Soffici; společně našli vstřícného tiskaře a začínajícího vydavatele jménem Attilio Vallecchi a pár spolupracovníků z okruhu svých známých (např. Aldo Palazzeschi či do té doby téměř neznámý Italo Tavolato), téměř ihned po založení se spojili se skupinou milánských futuristů a náš provokativní plátek byl na světě a do světa hlasitě a drze řvoucí.

Takto by se dal velmi zjednodušeně popsat vznik Lacerby, my se ovšem pokusíme podívat hlouběji do období, které vzniku Lacerby předcházelo.